

langt i Fjor og optages nu igjen, „fordi Institutets nuværende Udbygninger, der for største Delen ere opførte for c. 50 Aar siden“ — og det kan man dog ikke kalde saa overordentlig lang Tid, det er ikke gamle Bygninger, ikke paa nogen Maade — „nu ikke alene for smaa i Forhold til Eiendommen, men at ogsaa deres forfaldne Tilstand, særlig Staldenes, forringer det Udbytte, Eiendommene ellers kunde give“. Der er her altsaa slet ikke Tale om „faldefærdige“ Bygninger, om at Noget nødvendigt vil falde sammen, naar vi forhindre Opførelsen af nye Udbygninger, men de Grunde, som anføres for Ønskeligheden af Bevillingen, ere alle sammen Skjønsgrunde, som maa balanceres mod andre Betragtninger, økonomiske og finansielle Betragtninger, om f. Ex virkelig Bygningsforetagender til den Pris ere rimelige ved en Eiendom af denne Størrelse. Jeg tror, at dersom en Eiendomsbesidder, der havde et tilsvarende Jordareal som Bøggildgaard, skulde bygge Udbygninger for den Pris, vilde han komme overordentlig daarligt fra dette Foretagende. Den høitærede Minister udtalte, at vi kunde stole paa, at Beregningen var rigtig, og henviste til, at han havde Erfaring i saa Henseende, vi skulde berolige os ved hans Erkløring. Jeg veed ikke, om den høitærede Minister herved sigter til en Erfaring i Bygningsforetagender, eller om hans Bemærkning gjaldt hans økonomiske Videnskab. Jeg tilstaar, at for mig er den høitærede Ministers Garanti paa dette Omraade ikke tilstrækkelig. Altsaa naar der ingen Oplysninger findes om, at Bygningerne ere faldefærdige, og dette tilmed ikke stemmer med, hvad der staar i Anmærkningerne, have vi ikke Andet at holde os til, end at det er en fuldstændig uberettiget Fordring, der er stillet fra den meget ærede Ministers Side. Den høitærede Minister anstillede en Undersøgelse af, hvorlænge det kunde vare, at man endnu vilde udsætte Bygningen af polyteknisk Værkanstalt. Dertil vil jeg svare, at det vil vare saa længe, indtil der bliver givet Bevilling dertil fra Bevillingsmyndighedens Side, akkurat saa længe. Det samme gjælder om de andre Foranstaltninger. Den ærede Minister sagde, at mineralogisk Museum nødvendig maatte udvides. Ja, det forstaar jeg saaledes, som om den høitærede Minister stillede Forslag om en vent midlertidig Udvidelse af Musæet. Jeg antager dog ikke, at den meget ærede Minister vil tro, at det ogsaa er en Nødvendighed, hver Gang han eller hans Embedsmænd finde et Lokale for Lille i Musæerne, da at forlange Penge dertil. — Derefter nævnte den høitærede Minister sin Stilling til de Forfattere,

som han var forpligtet til at udbetale de bevilgede Summer til, og som han mente, at han var berettiget til at nægte dem. Han udtalte i den Anledning, at det i saa Henseende var ham ligegyldigt, enten jeg sagde, at hans Fremgangsmaade var grundlovsstridig, konstitutionelt forfarlig eller ikke. Jeg skal dog gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at han ser fuldstændig feil paa denne Sag, han ser ikke alene feil derpaa, fordi han har det juridiske Ansvar, men ogsaa fordi han har det konstitutionelle, og navnlig ser han feil derpaa, naar han tror, at han saaledes kan stille den Sætning op: det er lige meget, hvad jeg gjør og hvad der siges derom; saa længe Rigsretten ikke har idømt mig Straf for min Handling, saa længe har jeg Ret. Denne Sætning gjælder ingen Steder. Den høitærede Minister vil dog selv indrømme, at det vilde have høist mærkværdige Konsekvenser, hvis man vilde anvende denne Sætning paa de øvrige Livsømråader. En Mand kan ikke gaa hen og slaa en Anden ihjel og sige: saa længe jeg ikke er dømt eller hængt, saa er der ikke Noget at sige til den Ting, det er mig ligegyldigt, hvad man mener derom. Det er virkelig ikke Tilfældet, der er dog andre Magter i Verden end Rigsretten, som man er nødt til at rette sig efter, der er ogsaa en offentlig Mening, der kan sælde sin Dom uden Hensyn til, hvad den høitærede Minister mener, og selv uden Hensyn til, hvad hans Venner anse for det Rette. I saa Henseende er Rigsretten dog ikke sidste Instants; hvad saa Ministren mener i dette Tilfælde, er ligegyldigt.

Det lille Spørgsmaal om Tegnestolen vilde Ministeren ikke nærmere gaa ind paa. Jeg skal med Hensyn til dette dog tillade mig nærmere at referere, hvorledes denne Sag har udviklet sig. Den høitærede Minister vilde omtale det nærmere ved Kunstakademiets Budget, men da jeg har omtalt det under den Del af Budgettet, hvorunder det hører, vil jeg ogsaa være nødt til at supplere mine Udtalelser i Anledning af denne Sag. I 1883 stod paa Finansloven en Bevilling til Tegnestolen, og denne Bevilling skulde bruges til Tegning efter nogen Model. Skolens Ledere indgav imidlertid et Andragende til Ministren, og dette Andragende gik ud paa at faae en forøget Bevilling til en Udvidelse af Skolen. Det hedder utrykkelig i dette Andragende, at det ikke blot er Meningen at fortsætte Skolen saaledes, som den for Tiden drives, for de Kunstnere og med de Formaal, som den nu i en Række af Aar har havt, men at det var Meningen ved Siden af at udvide Skolens hele Virksom-